

**Вище професійне училище №22
Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
«Об'єднаємося ж, брати мої»**

Номінація «Література»

Творча робота Бурштинові зорі мого Полісся

**Учениці групи 19 к/к
Тарасюк Васи́лини Олександрівни
Наставник - викладач
української мови та літератури
Кирєєва Тамара Борисівна**

м. Сарни 2018 р.

Бурштинові зорі мого Полісся

*Свою Україну любіть.
Любіть її... Воврем'я люте.
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.
Тарас Шевченко*

*Бережіть собори душ своїх
Олесь Гончар*

Я поєднала ці мудрі слова Тараса Шевченка та Олесь Гончара, бо відчула в них те, чим живу я, мої однолітки, мої батьки, всі чесні та порядні українці. Нас турбує доля нашої держави, бо живемо ми «воврем'я люте»: де і як молитися Богу за любу Україну, як зберегти «собори душ своїх», щоб залишити нащадкам той безцінний скарб духовних святинь, якими славиться у світі впродовж багатьох віків земля українська.

Зоріють по наших містах і селах дорогі кожному щирому українцеві духовні джерела, що дають силу і насагу, живлять пам'ять, дають сподівання, лікують душу і гріють серце – це собори і церквиці, книгозбірні та музеї, не перевершені народні пісні та перекази, запальні українські танці та чудодійні ремесла золотих рук наших майстрів, багатство нашої землі на красу і щедрість милість – все це, мені здається, і є соборами наших душ, які надають кожному силу жити і творити, прояснюють сенс буття...

Велика і багатолика моя Україна, в кожній місцині є свої звичаї та обряди, свої принади та світлі посланці віків. Я живу в одному з найчарівніших куточків землі- в українському Поліссі.

... Грає сонце в медовій краплі бурштину, висвічує якісь дивовижні візерунки в застиглому кришталіку смоли і, здається, що уже десь бринить сопілка, піднімає легінь-вітер на своїх крилах і несе, і несе вас по цій Богом даній землі, що має таку до болю рідну і любу назву- Полісся.

Так, це наша земля, наша «мала батьківщина» - край лісів, мочар і вижарків, цілющих озер і тихоплинних річок.

В історію Полісся увійшло як згорьований і бідний край, що згубився серед лісів та боліт, яким прокотилися війни, ворожі навали, карколомні повороти історії. Сьогодні Полісся постає в інформаційних хроніках як регіон варварського видобутку бурштину, вирубки лісу, масового виїзду поліщуків по всіх куточках світу - «на заробітки».

Але моє рідне Полісся – це не тільки ці гіркі та сумні реалії життя. Ні! Над ним маленькими сонцями палають бурштинові зорі наших духовних святинь, які увійшли в моє єство разом з маминою колисковою, бабусиною молитвою, відкритим для людей, добрим серцем мого тата, мудрими настановами та шляхетними справами мого священника.

Василинка

Так, це саме я, юна полісяночка, яка прийшла в світ, щоб ввібрати в себе всі барви і музику цього світу, здивувати його своїми справами і вчинками, в які я вкладатиму часточку себе.

Я, як і багато дівчаток, росла у розкошах батьківської любові, в теплоті бабусиних казок, в розмаїтті яскравих сукенок, стрічок, в оточенні улюблених ляльок і подруг... І раптом в цьому казково-ляльковому дитинстві я зупиняю мить, яка стане для мене особливою...

Вона приходить в мій дитячий світ переливами церковного дзвону. Вже згодом я знайду поетичні рядки, які відтворюють стан душі людини, коли лунає благовіст:

Церковний дзвін, немовби голос з неба,
Пробуджує від сну людські серця.
Відкрию душу, Господи, для Тебе.
Церковний дзвін – мелодія життя...
Коли лунає голос його в храмі,
То налаштовуються струни у душі...

... Саме так налаштувалась моя душа і відкрила двері до Бога. Я йшла вслід за своєю бабусею до нашого Свято-Покровського собору, сповідалась, вислуховувала тихі і теплі слова нашого священника, приймала Причастя і раділа світлою радістю, що в моє життя ввійшло це чудо – віра моїх предків. Я бачила, як пишається моя бабуся своєю малою Василинкою, яка йде її стопами, припадає до цілющого джерела- православної віри.

Для мене християнський послух завжди приносив якісь нові відкриття і тиху радість. Можливо тому, що по натурі я оптимістка і життєлюбка.

Ось і цей ескіз з життя я люблю перегортати в пам'яті.

На Трійцю ми завжди з бабусею йдемо до Свято-Троїцького Храму, колишнього села Доротичі (нині це м. Сарни) на Храмове свято. Старовинна (1725 року забудови) церква стоїть на крутому березі річки Случ у вінку лип, дубів, тополь, а дороги і стежки до неї - у різнобарв'ї квітів. Вони не тільки ростуть по усіх усядах, а з них жінки-прихожанки за ніч створили

неперевершені килими. Це справді диво – всі кольори веселки вплелися у квіткові картини, які тішать сотні людей, що прийшли до найстарішого храму нашого міста- славити Святу Тріїцю. Це, мабуть, і є справжня духовна святиня для мене.

У мене є подруга , яка разом зі своєю родиною ходить на месу у наш Сарненський костел. У них свої звичаї і канони, правила і молитви. Я також не раз бувала з нею на різних заходах, що організувала община для дітей та підлітків, відвідувала гурток польської мови, який вів ксьондз. Я там почувала себе комфортно і затишно, бо до мене ставились з любов'ю. Я розуміла, що для моєї колежанки Ганусі цей старовинний костел є також особливим місцем – духовною святинею.

Мої батьки ходять до церкви, де служба ведеться українською мовою. Вдома ми стаємо на молитву і єднаємося в ній, зовсім не звертаючи уваги на те, що наші з бабусею церковнослов'янські слова до Бога переплітаються з рідними українськими, що линуть з вуст мами і тата, бо ми – єдині, ми – родина і просимо у Всевишнього одного і того ж – миру в державі, злагоди в родині, здоров'я рідним. Хіба це не є свідченням того, що ми, хоч і різні, але єдині у найголовніших цінностях життя? І наші собори, церкви, каплички, костели є для кожного тими духовними святинями, що палають живодайним вогнем в наших душах і зоріють бурштиновими зорями над нашим Поліським краєм.

Скарбниця віків та пам'яті на Просвіті

Я б так назвала наш Сарненський історико-етнографічний музей, який гостинно запрошує зайти на одну з найстаріших вулиць нашого міста Просвіти і завітати до затишної споруди та колоритного подвір'я в українському стилі, що входять в музейний комплекс.

Я часто буваю у цьому особливому місці, адже тут я знаходжу для себе багато цікавого і корисного. Особливо музей змінив свій імідж останнім часом. Він став центром всіх значущих подій, що проходять в нашому місці, до нього приїжджають цікаві гості, знамениті земляки, люди мистецтва.

Яскравою світлиною музейних екскурсій став для мене урок в музеї. Урок літератури різного краю ми провели в залі, присвяченому Борису Шведу, письменнику з нашого міста. Його роман «Поліщуки» приходив до нас не тільки прочитаними рядками, але і конкретними речами з експонатів, світлинами та спогадами, захоплюючою розповіддю екскурсовода... Слова падали благодатними краплями в мою душу, зрошуючи її любов'ю та гордістю за свій край, моїх талановитих земляків, що прославили його, а очі світилися вдячністю і повагою до людей, що так дбайливо і трепетно збирають і оберігають подих мудрості та невичерпні таланти поліщуків.

З такими думками я виходила із зали музею, коли в світлиці зустріла свого священика. Зраділа, як важливо в такі хвилини роздумів зустріти людину, котра тебе зрозуміє. Виявилось, що наш батюшка приніс до музею сімейні реліквії, які перейшли до нього після смерті бабусі. Предмети побуту, знаряддя праці і ще дорогі серцю речі він дарував людям, щоб пробуджували в їхніх душах почуття причетності до історії, відновлювати ланцюжок пам'яті, спонукати задуматися над скороминучим та вічним. Для мене ця зустріч стала знаковою, адже я стала свідком того, як матеріальні речі перетворюються в духовні святині, без яких неможливе людське життя.

«Людина крил не має. А літає...»

...Бо крила дають ті безцінні скарби та чесноти, що з покоління в покоління передаються нашим народом, щоб нащадки прикрашали «собори своїх душ» дорогоцінними діамантами рідної мови, пісні, вічно молодого танцю, «майстерністю рук, що пахнуть хлібом», добром та благодійністю, милосердям.

Я, як справжня українська юнка, не цураюся всіх цих див дивовижних, що є у мого народу. З п'яти років я танцюю. Спочатку це була хореографічна студія «Вояж», згодом – школа, училище, сцена міського будинку культури, навіть концертні зали великих міст, куди нас запрошували на гастролі. Коли я лечу над світом в мелодії танцю, я відчуває за спиною крила, які несуть мене у безмежний простір щастя і насолоди. Я дарую глядачам своє вміння, почуття, гармонію, радію, що Бог дав мені ці здібності, щоб зробити світ кращим, зберегти і передати традиції народного танцю і цим самим запалити кришталевий вогник в храмі душі, який стане бурштиною зіркою на поліському небосхилі.

Я відчуває себе крилатою і в ту мить, коли на стіл кладу свіжоспечену хлібину, булку, тістечко чи пляцок. Це чудо сотворила я своїми руками, бо секрети цього мистецтва (так саме мистецтвом я б назвала хлібопечення) мені повідала бабуся, вдосконалила мама, а тепер я вже сама всіх вчу сучасним тонкощам цієї справи, адже моя майбутня професія – кухар, кондитер. Ми випікаємо справжні шедеври з тіста. Це- неперевершені витвори кулінарного мистецтва, що дають наснагу і крила. І знову – зірочка з далеких віків в розкішній сучасній оправі...

В моє життя весняним вихором влетів такий загадково-таємничий «Пласт». Я навіть достеменно і не знала, що це за рух такий молодіжний. А тепер я верховниця дівчаток молодіжного крила скаутської організації «Пласт». Як же тут цікаво! Волонтерська робота, організація свят та подарунків, вишкіл, збори, спілкування з однолітками, зв'язок з нашими захисниками- і завжди у серці дорогий образ України в жовто-блакитному стязі, побитому кулями...

Як хочеться, щоб наша рідна земля не знала війни і сліз, щоб дозрівали хліба під мирним небом, а я і мої друзі пластуни готували подарунки дітям та

дарували приємні миті людям похилого віку, не зрошували сльозами посилки бійцям на передову...

І вірю, що так і буде, бо пророчі слова нашого Кобзаря, що линуть з глибини віків, звернуті до нас, українці:

І збудеться срамотня

Давня година,

І оживе добра слава,

Слава України,

І світ ясний, невичірній

Тихо засіяє...

Обніміться ж, брати мої,

Молю вас, благаю!

Ось такі вони, бурштинові зорі мого Полісся в ритмі часу та інтер'єрі подій, під кутом Шевченкового слова та в благовісті дзвонів наших духовних святинь.